De jonge vlieg

J.J.A. Goeverneur

bron
J.J.A. Goeverneur, *De jonge vlieg*. A.W. Sijthoff, Leiden z.j. [1877]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/goev001jong01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Rotterdam

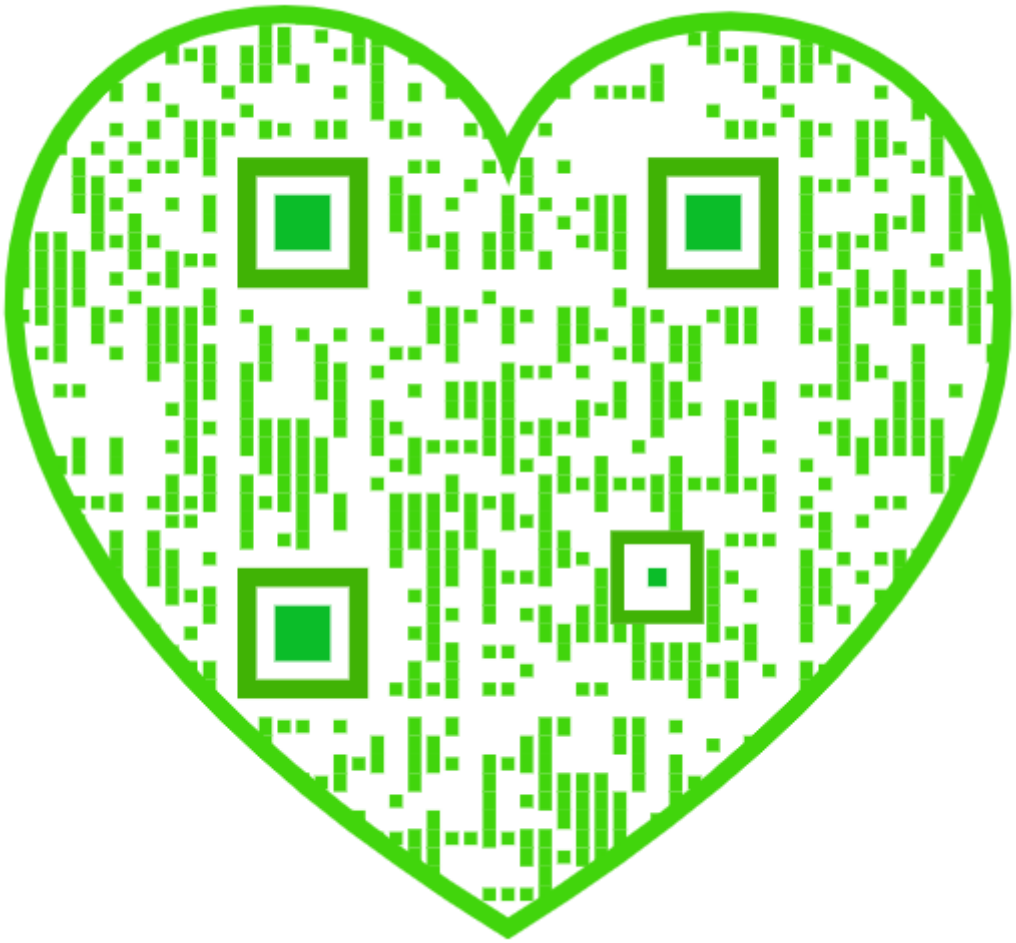

IV

De oude en de jonge Hamster.

Er waren eens twee hamsters, een oude hamster en zijn zoon. De oude hamster had zich buiten onder een struik, die op eene kleine hoogte stond, een diep hol gegraven. Dat hol ging tot zeer diep onder den grond. Beneden waren verscheiden groote kamers en kelders.

Toen nu de tijd kwam, dat het koren rijp werd en de boeren oogsten gingen, slopen de oude hamster en de jonge hamster 's nachts, als alles sliep, naar de velden en sleepten rogge, gerst en tarwe naar hun hol, zooveel zij maar dragen konden.

De jonge hamster was 's avonds dikwijls zeer moe en zou liever thuis zijn gebleven. De oude hamster zei dan echter: ‘Op, op! Vooruit maar! Ge moet mee! We hebben nog veel noodig, als we van den winter niet verhongeren willen.’

Eindelijk waren alle kamers en kelders propvol rogge-, gerste- en tarwekorrels. Nu zeide de jonge hamster tot zijn vader: ‘Me dunkt, nu hebben wij genoeg; we willen nu thuis blijven en er ons gemak van nemen.’

Maar de oude hamster zei: ‘Neen, neen, we moeten nog veel meer binnenhalen; we schieten anders te kort.’

Wat hielp het? De jonge hamster moest gehoorzamen. En zoo sleepten vader en zoon zoo lang graan aan, totdat de winter kwam en alle velden met sneeuw en ijs overdekte.

Nu moesten de oude en de jonge hamster in het hol blijven liggen. Ze durfden er niet meer uit, omdat het buiten te koud voor hen was. De jonge hamster was daar evenwel niet bedroefd om. Hij dacht: ‘We hebben volop te eten. Wat kan de winter ons voor kwaad doen? Heiza, nu komt een prettige tijd! Nu doen we anders niet dan eten en slapen en slapen en eten.’

De oude hamster dacht er evenwel anders over. Hij zei alle dag: ‘We moeten vooral zuinig zijn. We komen anders niet rond. We willen liever wal minder eten, dan misschien tegen het voorjaar verhongeren.’

Kort en goed, de oude hamster was een gierigaard.

Omdat nu de oude gierige hamster geen dag zijn buik vol kreeg, werd hij ziek, en na vier weken was hij dood.

De jonge hamster was een dag of wat bitter bedroefd, omdat hij zijn vader had verloren. Al spoedig echter vergat hij zijn verdriet weer en was recht blij, dat de kamers en kelders met het vele graan nu hem alleen toebehoorden.

‘Nu wil ik hier dan ook een vroolijk leventje leiden,’ dacht hij. ‘'k heb immers zooveel rogge, gerst en tarwe, dat ik er zelf haast geen raad mee weet.’

En nu verzocht hij alle dagen zijne goede vrienden uit de buurt, om bij hem te komen en met hem te eten en vroolijk te zijn.

De vrienden kwamen ook. Ja, er kwamen dikwijls veel meer, dan hij gevraagd had. En dan werd naar hartelust gesmuld en pret gemaakt. Geen van de vrienden ging naar huis, voordat hij zich een buik als een ton had gegeten.

Dat kon echter zóó niet heel lang duren. Al spoedig bemerkte de jonge hamster, dal zijn voorraad bijna was opgeteerd. En toen hij nu aan zijne vroolijke vriendjes niets meer voorzetten kon, bleven zij weg en wilden zij voortaan niets meer van hem weten.

Eindelijk had de jonge hamster geen korreltje meer in zijne kamers en kelders. Eten wou hij evenwel toch. Daar hij nu honger kreeg en niets meer te bikken had, ging hij tot zijne vrienden en bad hun, hem toch wat te eten te geven, want hij rammelde van honger. De eene vriend echter zei: ‘Wat raakt het mij, of gij honger hebt?’ De ander zei: ‘Ik kan je niet helpen; ik heb zelf niets.’ En de derde zei: ‘Kom morgen maar eens terug.’ Een vierde sloot zelfs zijne deur toe en liet hem zeggen, dat hij niet thuis was.

Daar de honger nu bij den jongen hamster al grooter werd en daar de honger eene leelijke plaag is, moest de jonge hamster eindelijk gaan bedelen om niet van gebrek te sterven.

Oorlog.

Er waren eens zes kleine jongens op de speelplaats.

‘Wat zullen we vandaag spelen?’ vroeg de kleine Maurits.

‘We willen oorlogje spelen,’ zeiden twee anderen.

‘Ja, ja, oorlogje spelen, dat is goed!’ riepen al de anderen.

Terstond verdeelden zich de knapen in twee legers. Elk leger was drie jongens sterk.

‘Wij willen de Franschen zijn,’ zei het eene leger, ‘en gij daar zijt de Duitschers.’

‘Goed,’ riepen allen. ‘Zóó moet het wezen.’

Nu was op de speelplaats een groote zandhoop. Op dien zandhoop gingen de Franschen staan. De Duitschers echter stonden op zoowat dertig passen van den zandhoop.

En nu begon de oorlog. De Duitschers renden op den zandhoop toe en

klommen daarbij op. Hierbij schreeuwden zij al hun best: ‘Hoera! Hoera!’

Toen zij echter boven waren, pakten zij de Franschen aan, zoodat die bij den zandberg neerrolden.

Zoo lagen dan nu de drie kleine Franschen beneden en de drie kleine Duitschers stonden boven.

‘Hoera! Wij hebben den oorlog gewonnen!’ riepen de kleine Duitschers en zwaaiden met hunne mutsen.

Van de drie kleine Franschen was één er echter slecht afgekomen. Hij was met zijne knie op een steen gevallen en daardoor was een klein stukje vel afgeschaafd. Dat was de kleine Maurits.

Schreiend hinkte hij naar huis en liet de wonde aan zijne moeder zien.

‘Hoe is dat zoo gekomen?’ vroeg de moeder. ‘Zijt ge gevallen, jongen?’

‘Ja,’ zei Maurits al snikkend; ‘de jongens hebben me van den zandhoop gestooten!’

‘En waarom deden ze dat?’ vroeg de moeder verder.

‘Och, we speelden oorlog,’ zei Maurits, ‘en toen was ik een Franschman, en de Franschen verloren het.’

‘Ja, lieve Maurits,’ zeide de moeder hierop, ‘als ge oorlog gespeeld hebt, moet ge ook niet huilen, omdat ge eene wonde kreegt. Waart ge dapperder geweest, dan had de vijand je niet naar beneden doen rollen. Ge moet eene volgende maal maar wat dapperder vechten.’

Het Spel.

‘Wat zullen we nu doen, mama?’ vroegen Bart en Leo na het ontbijt aan hunne moeder.

‘Nu kunt ge een uurtje in den tuin gaan en wat spelen,’ zeide

t.o. 5

de moeder. ‘Als het tien uren slaat, zal ik je roepen. Dan komt ge weer hier en gaat aan je werk.

Vroolijk en vlug huppelden de beide jongens de deur uit en den tuin in.

‘Wat zullen we dan nu spelen?’ vroeg Bart, toen zij buiten waren.

‘Me dunkt, we spelen schuilemannetje,’ zei Leo.

‘Och neen, dat is zoo vervelend,’ riep Bart. ‘Laat ons liever krijgertje spelen.’

‘Krijgertje?’ zei Leo. ‘Neen, daar zweet men te veel bij. We willen liever eens op den schommel gaan.’

‘Schommelen, och wat!’ riep Bart. ‘Dan wil ik toch liever onze geweren halen en willen we soldaatje spelen.’

‘Alweer soldaatje spelen!’ zei Leo. ‘Dat hebben we immers gisteren al gedaan. Neen, dan doe ik niet mee. Weet ge wat, we zullen daar op den zandhoop eene groote vesting bouwen.’

‘Neen, daar heb ik vandaag geen lust toe,’ zei Bart. ‘Laat ons dan nog liever blindemannetje spelen.’

‘Och neen,’ zei Leo; ‘dàt vooral niet. Waarom niet liever vos en gansje?’

En zoo ging dat maar al voort. De een verkoos d i t spel en de ander d a t. Maar wat de een wou, dat wou de ander niet. En zoodoende kwam het tot geen spel.

Daar op eens ging een raam open en hoorden de twee jongens de moeder roepen: ‘Bart, Leo, het heeft tien uren geslagen. Je speeltijd is om. Komt nu schielijk hier en gaat dadelijk aan je werk.’

Zoo moesten de beide broertjes weer in huis komen en aan hun werk gaan. Gespeeld hadden zij nog niet. En waarom niet?

Omvergegooid.

De kleine Frans had een geitebok, die twee groote horens en een langen baard had. De bok kon ook trekken. Als hij trekken moest, gaf Frans hem een tuig van rood leder om en spande hem voor een klein wagentje. Hierop ging Frans daarin zitten, nam de roode teugels en de zweep in de hand, en daar gingen ze. De bok liep bijna zoo hard als een paard.

De zweep hield Frans alleen voor de mooiigheid in de hand, want hij gaf er den bok nooit een slag mee.

Eens kwam dominee's kleine Herman bij Frans op visite. Natuurlijk moest toen ook de bok worden ingespannen. ‘Och,’ zei Herman tot Frans, ‘laat mij toch eens een eindje alleen rijden!’

‘Dat zult ge,’ zeide Frans en gaf Herman de teugels en de zweep.

Hierop ging Herman in den kleinen wagen zitten en reed den weg naar het dorp op. Frans kwam in een drafje achterna.

De bok liep, wat hij loopen kon. Voor Herman liep hij echter nog lang niet hard genoeg. Hij nam daarom de zweep en gaf hem daar een slag over den rog mee. Dat deed den bok schrikken; hij nam een geweldigen zijsprong en - bons! daar viel de wagen omver. Herman tuimelde er uit en kwam in een grooten modderpoel te liggen. O, o, wat zag hij er uit, toen hij weer op de been kwam! Zijn mooie Zondagsche pakje, zijn witte halskraag, zijn gele stroohoed - alles was met slijk en modder bedekt.

‘Jij leelijke, domme geitebok! Jij hebt me omvergegooid!’ riep Herman en dreigde met de vuist.

‘Mij heeft hij nooit omgegooid,’ zei Frans. ‘En weet ge wel waarom niet, Herman?’

‘Nu, waarom dan niet?’ bromde Herman.

‘Omdat ik hem nooit geslagen heb,’ zei Frans.

De jonge Vlieg.

Er waren eens twee vliegen, eene oude en eene jonge. Beide vliegen zaten naast elkander op een boonenstaak.

Toen zei de oude vlieg tot de jonge: ‘Kijk eens dien kant uit. Daar heeft eene spin een groot net gesponnen. Ze heeft dat tusschen een vlierboompje en een kruisbessestruik uitgespannen. Nu moeten wij komen en in dat net vliegen. In dat net wil de spin ons vangen. Dan wil zij ons het bloed uitzuigen. We willen haar echter vriendelijk bedanken en niet in haar net vliegen.’

‘Wat?’ vroeg de jonge vlieg. ‘In dat nesterig net wil de spin ons vangen? De draadjes zijn immers zoo dun, dat men ze nauwelijks zien kan. Daar blijft geen mug in hangen. Zal ik er eens doorheen vliegen?’

‘Ik bid je,’ zeide de oude vlieg, ‘doe dat toch vooral niet. Ge zijt verloren, als gij het doet.’

‘Kom, gekheid!’ spotte de jonge vlieg. ‘Hoe kan ik dan verloren zijn? Die dunne draadjes verscheur ik, of het niets was, en dan lach ik de spin wat uit.’

‘Ik waarschuw je nog eens,’ zei de oude vlieg weer, ‘waag dat niet, waag dat niet! Al heel, heel groote vliegen hebben door zoo'n spinneweb heen willen breken; maar het is haar niet gelukt. Ze zijn

blijven hangen, zijn met hare pootjes in de fijne draden vastgeraakt en dan door de spinnen aangevallen en gedood! Doe het niet, doe het niet!'

'Ach,' zei de jonge vlieg, 'die groote vliegen hebben het niet goed genoeg overlegd. Ik zal het verstandiger aanleggen. Ik houd mijn kop stijf vooruit, trek mijne vleugels in, druk mijne beenen vast aan het lijf en - krak! - ben ik door het net heen.'

'En ik zeg je voor de derde maal, kind, doe het niet,' vermaande de oude vlieg. 'Men mag niet te veel wagen.'

'Kom, kom, ge wilt mij bang maken,' zeide de jonge vlieg. 'Ik doe het toch!'

Met deze woorden hief de jonge vlieg hare vleugels op en schoot op het net toe. Maar o wee! Ze kwam er niet door, maar bleef met de beenen in het net hangen.

De groote spin, aan wie het net toebehoorde, kwam nu als de wind toe, pakte de jonge vlieg, doodde haar en zoog haar het bloed uit.

De tranen der Moeder.

Eene moeder had een zoontje, dat Hubert heette. Deze was dikwijls zeer wild en uitgelaten. Als hij in de kamer aan het spelen was, maakte hij soms zoo'n geducht leven, dat men het op straat wel hooren kon.

Eens had de moeder zware hoofdpijn. Daarom zeide zij tot den kleine: 'Hubert, wees nu eens wat stil en bedaard; mijn arm hoofd doet zoo zeer. Als gij zoo'n drukte en rumoer maakt, wordt de pijn nog erger.'

Eenige minuten was Hubert stil. Toen evenwel begon het schreeuwen

t.o. 8

en geweld maken weer. De moeder verbood hem dat. Hubert luisterde daar niet naar. Zij verbood het hem tot driemaal toe. Hubert floot, trommelde en trompette maar al door.

Dat maakte de goede moeder eindelijk recht bedroefd. Zij steunde haar hoofd op de hand en een paar tranen rolden haar over de wangen.

Toen Hubert zijne moeder zag schreien, vroeg hij haastig: ‘Wat scheelt u dan toch, lieve moes? Doet uw hoofd u wezenlijk zoo zeer?’

‘Ja,’ antwoordde de moeder, ‘ik heb zware hoofdpijn. Maar het is niet daarom, dat ik schrei. Ik schrei om wat anders.’

‘En waarom dan?’ vroeg Hubert.

‘Ik zal je zeggen, waarom ik schrei,’ zeide hierop de moeder. ‘Ziet ge, ik heb een kleinen jongen. Dien kleinen jongen heb ik oprecht lief. Waar ik hem maar een pleizier kan doen, daar doe ik dat. Die kleine jongen heeft mij echter niet lief. Hij gehoorzaamt mij niet, en een kind, dat zijne moeder niet gehoorzaamt, kan zijne moeder ook niet liefhebben En juist omdat ik nu zie, dat mijn kleine mij niet een beetje liefhebben kan, daarom ben ik bedroefd en daarom moet ik schreien.’

Terwijl de moeder zoo sprak, zag de kleine Hubert haar trouwhartig in de vochtige oogen. Hij begreep dadelijk, wie de kleine jongen was, over wien zijne moeder geklaagd had. Het speet hem nu geducht, dat hij die goede moeder zoo had bedroefd.

‘Schrei niet meer, moeder,’ zei hij en nam hare hand. ‘Ik wil nu doodstil zijn en geen geweld meer maken. Maar is het niet, als gij geen hoofdpijn meer hebt, dan mag ik weer trommelen en blazen?’

‘O ja,’ zei de moeder, ‘dan kunt ge trommelen en trompetten, zooveel gij maar wilt. Als ik het u echter verbied, dan moet ge ook gehoorzaam zijn.’

De beleefde Knaap.

Anton was eerst zeven jaar oud, maar al een heel beleefde, aardige jongen. Als hij langs straat ging en een volwassen persoon, dien hij kende, zag aankomen, nam hij reeds in de verte zijn hoedje af. Daarbij zei hij dan recht vriendelijk ‘goêndag’ of ‘goeden avond.’ Zijn hoedje zette hij eerst weer op, als de persoon voorbij was.

Werd de kleine Anton door zijne moeder naar oom, naar tante of naar den koopman gezonden, dan nam hij altijd, voordat hij bij de menschen binnen ging, zijn hoedje af.

Deze beleefdheid van den kleinen jongen beviel iedereen, en daarom had ook iedereen veel met hem op.

Eens was grootmoeder jarig. Grootmoeder woonde in een groot, mooi benedenhuis in een drukke straat

Op dezen dag moest Anton zijn beste pakje aantrekken, omdat hij naar grootmoeder gaan zou, om haar met haar jaardag geluk te wenschen. Zijne moeder wilde dat zoo.

Toen Anton zich had aangekleed, gaf hem zijne moeder in de linkerhand een grooten, fraaien ruiker en in de rechterhand een kostelijk mooi porseleinen beeldje. Dit beeldje was natuurlijk goed in papier gepakt.

‘Ziezoo,’ zei de moeder, ‘ga nu heen, groet grootmoeder recht hartelijk van mij en zeg haar, dat ik haar goede gezondheid en een lang leven toewensch. Maar pas vooral op, dat gij niet valt, Anton.’

Anton ging. Hij kwam ook gelukkig tot aan de deur, waar grootmoeder woonde. Hier echter bleef hij staan trippelen, maar ging niet binnen. En waarom niet? Ei, hij wilde toch gaarne zijn hoedje voor de deur al afnemen. Maar dat ging niet, omdat hij beide handen vol

had. Daar stond hij dan nu en wist niet, hoe hij doen moest om zijn hoedje af te krijgen.

Gelukkig trad juist een heer het huis binnen. Die zag den knaap daar zoo verlegen staan.

'Wat hapert er aan, lieve jongen?' vroeg die heer vriendelijk.

'Och,' zei de kleine, 'ik wil hier naar grootmoeder. Die is vandaag jarig en ik kom haar geluk wenschen. Maar zoo met mijn hoed op het hoofd kan ik toch niet binnengaan. En mijn hoed afnemen kan ik niet, want ik heb beide handen vol.'

'Is het anders niet?' zei de heer en lachte. 'Nu wacht, dan wil ik je helpen. Het is waar, lieve kleine; met den hoed op het hoofd moogt ge bij grootmoeder niet binnenkomen.'

Onder die woorden nam de heer den knaap zijn hoedje af en klemde hem dat vast onder den linkerarm. Daarop opende hij hem ook nog de deur en zei: 'Zoo, kleine maat, stap nu maar gerust binnen.'

De Spin.

De kleine Mina had een mooi poppenkamertje. Nu al twee maanden had zij daar evenwel niet mee kunnen spelen, omdat zij ziek was geweest. Zoodra zij beter was, haalde zij haar poppenkamertje weer voor den dag.

Toen Mina haar poppenkamertje nu echter goed bekeek, vond zij daar een spinneweb in. De spin, die het net gesponnen had, bleef daar rustig in zitten.

Nu werd het meisje boos, rukte het net met spin en al los en gooide dat op den grond.

‘Gij leelijk ding!’ zei Mina hierop tot de spin. ‘Wie heeft je permissie gegeven, om in mijn mooi poppenkamertje te komen? Hoe heb je het durven wagen, daarin je net te spinnen? Wacht, ik zal je wel krijgen! Dat zult ge me niet voor de tweede maal doen.’

Terwijl Mina dit zei, lichtte zij haar voetje op, om de spin dood te trappen.

Nu echter gaf de spin goede woorden en zei: ‘Maak mij toch niet dood, lief kind! Laat mij het leven! Ik heb het immers volstrekt niet slecht gemeend, toen ik mijn net hier uitspande. Ik heb dat alleen gedaan om vliegen te vangen, waarvan ik leven moet.’

‘Maar toch ben ik boos op je,’ zeide Mina, ‘en daarom zul je ook moeten sterven. Er is dan ook niets aan je verloren. Er zijn nog spinnen genoeg in de wereld.’

‘Och, lief kind,’ bad hierop de spin weer, ‘overleg toch eerst nog eens goed, wat ge doet. Zie, als gij eens sterft, hebt ge nog een ander leven daarboven in den hemel. Ik, arm diertje, heb evenwel maar één leven. En dat leven is daarbij nog zoo kort. Als ge mij nu met den voet doodtrapt, dan is het met mij gedaan. Ik ben voor altijd weg. Zoo ge me echter mijn leven laat, kan ik nog een vol jaar recht vergenoegd en gelukkig zijn.’

Deze woorden roerden de kleine Mina. ‘Je hebt gelijk, spinnetje,’ zei ze. ‘Het zou ondeugend van me zijn, dat ik je dadelijk doodmaken wou, omdat je dat nest in mijn poppenkamertje hebt gemaakt. Neen, ik laat je het leven, als je voortaan maar buiten mijn kamertje wilt blijven.’

Hierop trok het goede meisje den voet terug en de spin liep heen.

t.o. 12

De Geit.

Het was eens oorlog. De soldaten trokken heen en weer. Soms hoorde men kanon- en geweerschoten in de verte.

Nu was daar eene arme moeder, die met hare twee kinderen alleen in een klein huisje woonde. Het eene kind was een jongen, die eerst drie maanden oud en zeer ziekelijk was. Zijn zwak maagje kon bijna niets anders dan dunne geitemelk verdragen. Het andere kind was een meisje van vijf jaren. Het meisje had haar jong broertje hartelijk lief en wiegde het, als het slapen moest.

Achter de woonkamer was een stal, waarin eene geit stond. Die geit werd alle dag driemaal gemolken, en de melk kreeg het zieke kind.

Eens op een avond traden drie soldaten in het huisje. Zij zagen er geducht barsch en grimmig uit, want ze hadden geweldig zware baarden en lange sabels.

‘Ge hebt hier eene geit op stal,’ sprak de eene soldaat de verschrikte moeder toe. ‘We hebben haar hooren blaten. Die geit moeten wij hebben.’

‘Och lieve tijd,’ antwoordde de arme vrouw; ‘wat wilt gij dan met die geit doen?’

‘We willen haar meenemen en slachten,’ zeide de soldaat. ‘We hebben honger en hebben al in drie dagen geen vleesch geproefd.’

‘Och, hebt toch medelijden met ons!’ bad de moeder. ‘Als ge ons die geit wegneemt, moet mijn arm ziek kind hier verhongeren. Het drinkt niets anders dan geitemelk.’

‘Wat raakt ons dat?’ zei de soldaat. ‘Die geit moet mee. Daarvoor is het oorlog.’

Met deze woorden liepen de soldaten naar den stal, pakten de

geit bij de horens en sleepten haar mee. De geit spartelde met alle geweld tegen, maar dat hielp haar niet. Ze moest mee.

Nu wilden de soldaten de geit de huisdeur uittrekken. Daar echter kwam een klein meisje aanvliegen en klemde zich met beide armen aan den hals van het dier vast. ‘Ach, onze geede sik! Ach, neemt haar niet mee! Als ge dat doet, moet mijn broertje sterven. Mijn arme broertje!’

De beden en de tranen van het lieve kind roerden de soldaten. Zij keken elkander aan en dan zagen zij weer op het meisje, dat de geit nog altijd vasthield. Eindelijk zeide de eene soldaat: ‘Deze arme stumpers moeten die geit dan maar houden. Misschien vinden wij er nog wel eene vette koe voor.’

Zij lieten hunne handen los, en blatend huppelde de geit naar haren stal terug.

Weinig met liefde.

Er was eens eene arme weduwe, die twee kinderen had, een kleinen jongen en een klein meisje. De jongen heette Wim en het meisje heette Anna.

De moeder was zóó arm, dat zij menigmaal geen brood voor zich en hare kinderen had. De kleinen moesten dan hongerig te bed gaan.

Toen kwam de dag, dat de arme moeder jarig zou wezen.

‘Wat zullen wij aan onze goede moeder geven op haar jaardag?’ vroeg Wim aan Anna.

‘Och,’ zei Anna, ‘dat wij toch maar eenige eenten hadden, dan wist ik wel wat wij haar geven konden.’

‘En wat dan, zus?’ vroeg Wim.

‘Wel, dan konden wij haar een paar loodjes gemalen koffie koopen,’ zeide Anna. ‘Zij houdt zooveel van koffie, maar heeft ze nu al in drie dagen niet geproefd.’

‘Dat is zoo,’ zeide Wim; ‘maar wij hebben geen halven cent.’

‘Wat is het onpleizierig, dat wij zoo arm zijn,’ zuchtte Anna.

Nu werden de kinderen bedroefd en gingen stil bij elkaar zitten. Na een poosje begon Wim echter: ‘Een klein pleizier willen we onze goede moeder toch doen. En daar is me juist wat ingevallen.’

‘Nu, wat dan? wat dan?’ vroeg Anna haastig en keek haar broertje nieuwsgierig in de oogen.

‘Weet je wat, Anna, we gaan naar buiten en zoeken daar wat heel mooie bloemen. Daar maakt gij dan een krans van en ik een mooien ruiker. Als moeder dan morgen nog te bed ligt, brengen wij haar die.’

‘Ja, ja,’ riep Anna, ‘dat moeten we doen! Ik weet wel een plekje, waar heel mooie bloemen staan.’

Wim en Anna gingen hierop naar een weiland, dicht bij het dorp. Spoedig hadden zij eene menigte mooie bloemen geplukt. En nu werden daarvan een krans en een groote ruiker gemaakt. Die waren prachtig mooi en er waren wel twintig verschillende bloemen in.

De kinderen konden den volgenden morgen nu nauwelijks afwachten. Eindelijk kwam die. Voordat de moeder wakker was, stonden de kinderen al aangekleed in de kleine woonkamer.

Toen de moeder nu voor den dag kwam, wenschten de beide kinderen haar vriendelijk goeden morgen. En toen zeiden zij: ‘En lieve, zoete moeder, we wenschen op uw jaardag, dat ge lang frisch en gezond moogt blijven en nog jaren lang leeft.’

Met deze woorden gaf Anna haar krans en Wim zijn ruiker over.

En de arme moeder was zoo blij, dat de tranen haar in de oogen kwamen. ‘Dank, kinderen, duizendmaal dank!’ zeide zij. ‘Ge hadt mij op mijn jaardag niets kunnen geven, dat mij liever was.’

Hierop gaf zij aan elk van de kinderen een recht hartelijken zoen. Den krans hing zij onder den spiegel en de ruiker werd in een pot met frisch water gezet.

De arme moeder en de beide kinderen waren dien geheelen dag recht vroolijk en vergenoegd, ofschoon ze ook heden enkel maar aardappels met zout te eten kregen.